

LA BANCA ENS ROBA.

La deutecràcia és el govern del deute, la força dels creditors sobre els deutors. És l'instrument que fa que el pagament del deute determini totes les qüestions rellevants d'un territori.

Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute -PACD-.

El deute o la vida.

L'exministre d'economia grec Iannis Varoufakis, poc després de dimitir del seu càrrec com a conseqüència de la imposició del tercer rescat bancari per part de la *troica* -rescat rebutjat pel poble grec per la via del referèndum-, afirmava durant una conferència celebrada a Barcelona el passat mes d'octubre que, a dia d'avui, qui vol fer un cop d'estat ja no empra els tancs, sinó els bancs. En aquest sentit, i com a mostra il·lustrativa de *la força dels creditors sobre els deutors*, convé retrocedir pràcticament quatre anys enrere per tal de fer un exercici de memòria i recordar la nit del 23 d'agost de 2011, quan el govern de l'estat espanyol, encapçalat pel socialista Rodríguez Zapatero, portava a terme una reforma *express* de la sagrada, inviolable i irreformable constitució espanyola a instàncies d'Angela Merkel, la *Kaiser* d'Europa. L'objectiu d'aquesta reforma *express* de la *Carta Magna* era el de continuar garantint els beneficis econòmics de les grans entitats bancàries en una situació de *crash* financer: la modificació de l'article 135 prioritzava el pagament del deute públic de l'estat per davant de qualsevol altra despesa en un context de crisi on els índex d'atur, pobresa i exclusió social es trobaven en nivells de rècord. Un deute públic que posteriorment, i ja sota el govern Rajoy, seria inflat amb el rescat de la banca, tancant d'aquesta manera un cercle pervers pel qual passàvem a pagar a les entitats financeres -i amb diners de tothom- un deute generat per les pròpies entitats financeres, mentre totes i cadascuna de les institucions públiques de l'estat -Generalitat i ajuntaments catalans inclosos- aplicaven duríssimes retallades en serveis públics essencials com l'educació, la sanitat, o els serveis socials, sota la coartada de l'*austeritat* i l'estabilitat pressupostària. S'executava, per tant, un cop d'estat silenciós i d'esquenes a una població immersa en la misèria social i econòmica dels desnonaments i les preferents. Es consumava un *cop de mercat*, que diria el nostre estimat David Fernández; una estafa, un robatori de coll blanc que a hores d'ara encara segueix empobrint a una gran majoria social. Rescatar bancs, i no persones, passava a ser un deute constitucional.

El cas de Manlleu.

La lògica de l'endeutament bancari, tot i que opera a diferents nivells -estat, comunitats autònomes, ajuntaments, etc-, és sempre la mateixa: un mecanisme de distribució de la riquesa dels pobres cap als rics, ja que els diners del contribuent, generats pel seu propi treball, i aportats a les institucions públiques en forma d'impostos, estan sent transferits cap als capitals financers a través

del pagament dels interessos de deute. En aquest sentit, des de la CUP Manlleu vam engegar una campanya anomenada *La Banca ens roba* amb l'objectiu principal de divulgar l'estat actual del deute de l'Ajuntament de Manlleu, centrant-nos especialment en el pagament dels interessos del deute: a dia d'avui l'Ajuntament deu als seus creditors al voltant de 13 milions d'euros, i en els darrers deu anys, els manlleuencs i manlleuenques hem pagat 4.229.785 euros en concepte d'interessos de deute. Una xifra que es reparteixen, en gran part, quatre grups bancaris: el BBVA -pràcticament 3 milions d'euros-, Banc Sabadell -quasi 1 milió d'euros-, Caixa Bank -275.000 euros- i el Santander -22.500 euros-. Tenint en compte aquestes xifres, es fa prou evident que Manlleu no viu en una bombolla aïllada i al marge de la crua realitat de l'estafa bancària. A diferència d'altres partits polítics que conformen el ple de l'Ajuntament -que curiosament també es troben altament endeutats amb grans entitats financeres, potser aquest fet explica que defensin de forma acèrrima del paper de la banca durant els darrers deu anys de crisi-, des de la CUP pensem que aquest és un tema prou seriós i transcendent com per situar-lo a la centralitat política manlleuena.

En aquesta línia, el nostre grup municipal presentarà al proper ple municipal, previst pel proper dimarts 31 de maig, una moció per la qual instarem a l'equip de govern que realitzi una auditoria de totes les operacions de crèdit contractades per l'Ajuntament pendents de liquidar per tal de conèixer de forma precisa quin és l'origen de l'endeutament, la seva finalitat, i el que és més important: emprar eines per poder saber fins a quin punt aquest deute generat amb els bancs ha revertit i beneficiat al conjunt dels manlleuencs i manlleuenques. Tanmateix, i tenint en compte l'alt grau de condicionament que ha suposat el deute en termes pressupostaris durant els darrers exercicis econòmics -la partida destinada al deute ha estat de les més importants en quant a despesa en els últims anys, i molt per sobre de la despesa social malgrat l'empobriment i la desigualtat que hem patit i patim-, la moció també inclourà una proposta d'acord per la qual sollicitarem al ple la creació d'un mecanisme participatiu en el marc de la confecció de futurs pressupostos municipals, amb l'objectiu que sigui la pròpia ciutadania qui esdevingui protagonista de la planificació econòmica i pugui decidir de forma sobirana quines són les prioritats entorn el deute, i quins recursos s'hi han de destinar.

Des de la CUP pensem que aquestes mesures són totalment imprescindibles per tal de començar a plantar cara al mecanisme pervers del deute com a eina de desposseïó econòmica de les classes populars. Mesures netament anticapitalistes, en som conscients i no ens n'amaguem, perquè situar els interessos de la majoria social per davant dels interessos de les elits financeres és una necessitat tan urgent com anticapitalista.

Albert Generó i Ismael Dot.

Regidors del grup municipal de la CUP Manlleu.